

2/2016

3. číslo

Kvartálka

ve septimě

Bílá nemoc

Ellie Goulding v Praze

Jak na lepší imunitu

Proč jsem komunistou?

The Front Bottoms

Labyrint: Útěk

Prokletí 4

Recept na dort

Maturitní ples

a mnohem víc!

šéfovo slovo

Přeji všem krásný den! Po dvou měsících jsme tu zpět s dalším číslem, možná, že za tento školní rok i v rekordní podobě, co se počtu stran týče. A o čem že to bude? Tak jako každé číslo, i dnes na vás čekají stálí pisatelé se svými výtvary, jako je např. recept (tentokrát na skvělý dort) nebo *Prokletí*. Jedné naší spolužačce se naskytla příležitost podívat se na koncert samotné Ellie Goulding a rozhodla se, svou zkušenost zaznamenat. Dozvíte se podrobnosti o fair-trade kavárně, kterou naše třída pořádala už podruhé tento školní rok. Co se recenzí týče, máte šanci přečíst si o filmu *Labyrint* a divadelní hře od Karla Čapka: *Bílá Nemoc*, kterou jsme společně navštívili.

Mezi naše redaktory se připojil i nový člen – Vladimír Pepovič se svým článkem *Proč jsem komunistou*. To a mnohé další na vás dnes čeká! Stačí jen otočit pár stránek...

AV

šéf(redaktor) Tonda Vodvárka

redakční rada Filip Doležal, Michal Neumann,
Magda Filipi, markéta štikarová

autoři třída septima 2015-16

grafika markéta štikarová

Obsah

Bílá Nemoc	4-5
Den otevřených dveří	6
Studentská kavárna	7
Svět na suchu?	7
Ellie Goulding v Praze	8
Filmové tipy	9-10
Labyrint: Útěk	10-12
The Front Bottoms	12-13
Recept na dort	14
Čím podpořit svou imunitu	15-16
Synestezie	17
Zdravotnictví a absolutno	18
Proč jsem komunistou?!	18-19
Prokletí - 4. kapitola	9-20

Bílá nemoc

Bílá nemoc je název divadelní hry, jejíž autorem je Karel Čapek. Měla jsem možnost shlédnout divadelní představení této hry v podání Divadla Různých Jmen. Režisérem byl Pavel Ondruch, který si s tím, až na pár nedokonalostí, poradil skvěle.

Hra se skládá ze 3 aktů, ve kterých se postupně seznamujeme s hlavními postavami, jejich charaktery a hlavně zjišťujeme, co je bílá nemoc.

Děj se odehrává ve smyšlené zemi (místo není více přiblíženo), která postupně zaniká kvůli smrtelné epidemii známé jako bílá nemoc. Těžká choroba, která se projevuje bílými skvrnami a vysokými horečkami. Člověk se zaživa rozpadá. Neexistuje žádný lék, který by to vše zastavil. Jediný, kdo zná pravý lék, je doktor Galén (Petr Franěk). Záhadný muž, který nechce nikomu říct, jak léčí malomocné, je díky svým výsledkům přijat na Lilienthalovu kliniku.

Díky němu se klinika stane celosvětově známou. Novináři se budou sjíždět z celého světa. Jednou se dvorního rady doktora Sigelia (Marcel Rožetzký) zeptají na postup této léčby. Znervózní a novináře vyhodí, ale Galén s nimi stihne promluvit. V této chvíli se začíná ukazovat, proč nechtěl prozradit lék. Vyléčí všechny malomocné, pokud nastane světový mír. Pokud se jejich země vzdá a vyhlásí mír. Vysmějí se mu, ale když jim začne vyprávět, co vše by se mohlo stát, odvětí mu, že se pokusí udělat, co bude v jejich silách.

Sigelius uslyší část jeho řeči a vyhodí ho. Galén se rozhodne, že malomocné bude léčit v soukromé ordinaci. Háček je v tom, že bude léčit pouze chudé. Nechce léčit ty, kteří mají nějakou moc.

Barona Krüga (Jaroslav Šmíd), který vlastní zbrojařské závody, vyléčí pouze pod podmínkou, že zastaví výrobu zbraní. Odmítne.

Vše vypráví maršálovi (Milan Enčev), který mu říká, že Galéna musí přesvědčit za každou cenu. Baron odejde a spáchá sebevraždu.

Mezitím v zemi propukne válka a maršál zjistí, že je nakažený chorobou. Jeho dcera Aneta (Týna Průchová) se ho snaží přesvědčit, ať zavolá Galénovi a přistoupí na jeho podmínku. Odmítá a několikrát opakuje, že se nemůže vzdát, že je to jeho poslání. Dcera mu řekne, že to, aby válku ukončil a vyhlásil příměří, je také poslání. Díky tomu zavolá Galénovi a podmínku splní. Jenže Galén je na cestě k maršálovi ušlapán davem.

Touto scénou končí celé drama. >>

Když jsem v jedné recenzi četla, že toto zpracování má „hororový výjev“, naprosto jsem souhlasila. Prostředí nemocnice plné smrtelně nemocných lidí, kteří se zaživa rozpadají, nahání husí kůži. K dějové atmosféře dopomohly výkony herců, kteří se svých rolí zhostili skvěle. K ponuré a zoufalé atmosféře přispěla i hudba (Pavel Trojan). Kostýmy (Zuzana Mazačová) byly jednoduché bez výrazných prvků. Díky jejich obyčejnosti byla atmosféra a osudy lidí ještě více uvěřitelné.

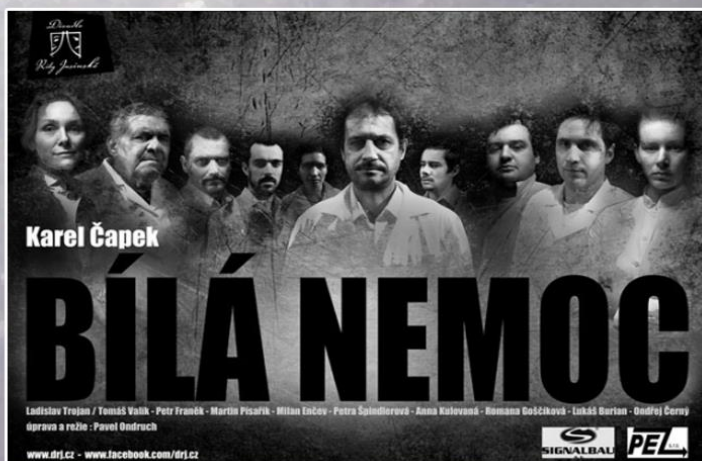
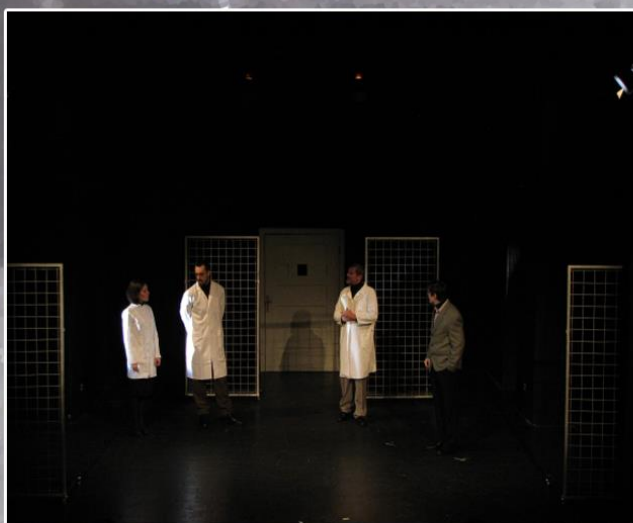
Mně osobně se hra velice líbila. Herecké výkony byly strhující. Z představení jsem si odnesla myšlenku, že lidé v našem světě nejsou ničeni pouze smrtelnými chorobami, ale lidskou zaslepeností, kariérismem a demagogií.

Jediný mínus bych dala konci. Hra na mě pak působila nedokončeně, nedomyšleně. Po tom, co jsme sledovali dav (v podobě velkých mříží) ušlapávající Galéna, a doktorův následný odchod do nebe (asi), nastalo v sále trapné ticho. Nikdo nevěděl, jestli bude ještě něco následovat nebo ne. V zákulisí kdosi z herců tleskl, jako znamení, že hra byla ukončena.

Představení bych stoprocentně doporučila.

Na závěr malý tip. Pokud se chystáte na inscenaci zajít podívat, doporučuji si předtím přečíst knihu nebo aspoň nějaké shrnutí. Je to velká výhoda, když se v ději orientujete.

Markéta Jonešová

fotografie: drj.cz

Den otevřených dveří

Dne 16. ledna se na naší škole konal den otevřených dveří, který byl letos ovšem obohacen o spoustu novinek, jako je například naše studentská kavárna.

Dne otevřených dveří se kromě učitelského sboru zúčastnilo i poměrně dost studentů, kteří se rozmístili po škole.

Například jsme pomáhali s prováděním zájemců po škole nebo vítali nově příchozí.

Členové fyzikálních praktik si spolu s paní učitelkou Suchánkovou a Bartheldy připravili spoustu zajímavých pokusů, doprovázených odborným výkladem. Nechyběl například ani oblíbený pokus se vznášejícím se pytlíkem od čaje, navíc si zájemci o studium kromě toho mohli vyzkoušet třeba i nějaké zajímavé fyzikální hry.

Stejně tak v učebně biologie nechyběla názorná ukázka toho, co se zde studenti učí.

V mikroskopech si návštěvníci mohli prohlédnout třeba motýlí křídla. Také se dozvěděli, jak vypadají například plíce kuřáka a nekuřáka.

Hned vedle, v laboratoři, na hosty čekal pan učitel Krejčí se spoustou zajímavých chemických pokusů. Mimo jiné i učitelé jazyků informovali návštěvníky o výuce těchto předmětů na naší škole.

V počítačové učebně si pak zájemci o studium mohli pod vedením pana učitele Fuky vyzkoušet i práci s počítačem, konkrétně „psaní všema deseti“, které se zde studenti učí.

Studenti kvarty si připravili čtenářský kroužek, kde si návštěvníci mohli odpočinout u četby nějaké knížky nebo učebnice.

Dalším takovým místem odpočinku pak byla oblíbená studentská kavárna, kterou připravila jako vždy paní učitelka Jonešová. V kavárně obsluhovali jako vždy studenti, kteří také doma připravili zde nabízené zákusky. Kromě těchto domácích výrobků našich studentů i školních kuchařů kavárna jako vždy nabízela i výrobky Fair Trade. Kromě něčeho dobrého k jídlu si zde hosté mohli dát i čaj nebo kávu, opět pocházející z Fair Trade.

V kavárně nechybělo ani pouštění hudby, řízené šéfredaktorem našeho časopisu, AV. Zároveň se zde promítala prezentace informující o tom, co je vlastně Fair Trade, a také o Mosesovi, indickém chlapci, kterého si naše škola adoptovala, a pro kterého je určený výtěžek z kavárny.

16. ledna jsme si mimo jiné připomínali výročí upálení Jana Palacha, tudíž i informace o něm byly součástí prezentace.

Den otevřených dveří jsme si jako každý rok užili a měli jsme radost, že přišlo tolik zájemců.

M. Filipi

Studentská kavárna 2016!

DD
FAIRTRADE
Fair Trade kavárna

Vážení studenti a učitelé,

již 10. března se můžete opět těšit na Fair Trade kavárnu, pořádanou paní učitelkou Šárkou Jonešovou a studenty septimy. Znovu budete moci ochutnat naše domácí výrobky a stejně tak i Fair Trade produkty. Výtěžek z kavárny poputuje k našemu adoptovanému chlapečkovi Mosesovi. Kavárna je tentokrát spojena s Tibetem, kde tohoto dne roku 1959 proběhlo lidové povstání, vedoucí k odtržení Tibetu od Číny. Opět nebude chybět prezentace s informacemi o Fair Trade, Mosesovi a Tibetu.

A pozor! Kavárny se nyní účastní také hudební skupina DayDreams.

Těší se na Vás třída septima!

M. Filipi

Svět na suchu?

V pondělí 25. 1. 2016 na tiskové konferenci v Moskvě, konkrétně ve Výboru ochrany pro kulturní značky Ruska (VOKZR) se nechal ruský prezident, Vladimír Putin, slyšet, že od prvního února 2016 s konečnou platností dává STOP vývozu tradičního ruského nápoje do světa.

„Мы потеряли Янтарную комнату, но это сокровище мы не можем принять“
- Vladimír Putin

Tento nepředvídaný ekonomický krok si přední světoví odborníci vysvětlují jako „odplatu“ za evropské sankce uvalené na Rusko v souvislosti s neschválenou anexí Krymu. Faktem je, že přední distributoři vodky jsou z 87% z Ruska, takže se můžeme obávat za krátkou dobu rapidního zvýšení cen a výskytu pančovaného alkoholu. Nicméně, mluvčí Ministerstva průmyslu a obchodu ČR, Ing. Rostislav Jenvoda, sděluje občanům, že situace není tak kritická, jak by se mohla na první dojem zdát, neboť tímto činem „se dává prostor k nastartování menších ekonomik, nevyjímaje českou“.

Bližší informace si můžete přečíst z webových stránek www.mpo.cz, nebo v dalším čísle časopisu Respekt.

Michal Neumann

Ellie Goulding v Praze

30.1. 2016 jsem měla tu možnost poslechnout si živě zpěvačku Ellie Goulding. Tato známá britská zpěvačka vstoupila světu do podvědomí v roce 2010, kdy vyhrála v anketě BBC Sound of 2010 a cenu kritiků na BRIT Awards.

Poté podepsala smlouvu s nahrávací společností Polydor Records a zanedlouho poté vydala své první album s názvem Lights.

Na začátku října 2012 vydala druhé studiové album Halcyon, které mělo velmi pozitivní ohlasy od předních britských kritiků. Na začátku roku 2015 oznámila fanouškům přípravu třetího alba Delirium. Právě s tímto albem se 21.1. 2016 vydala na světové turné.

Do Prahy zavítala už podruhé. V roce 2013 vystoupila v pražském klubu SaSaZu. Tento koncert byl podle kritiků nepovedený. Špatné nazvučení a značná nervozita zpěvačky mluvila za vše. Podle mého názoru se letošní koncert velmi zdařil. Tomu nasvědčuje vyprodaná O2 arena, skvělé ohlasy kritiků a hlavně fanoušků.

Goulding předvedla nezapomenutelnou show. Vystupovala s písněmi z nového alba, ale také zazněly její nejznámější hity jako Burn, Anything could happen nebo Explosions.

Typické pro koncerty zahraničních hvězd jsou barvitě a výrazné „kostýmy“, které během písní střídají. Ani Goulding nebyla jiná. Vystřídala zhruba 4 šaty, které se však od ostatních lišily svou jednoduchostí a klidností. Obvyčejné černé šortky s koženou bundou nebo dlouhé bílé šaty. V těchto tónech byl i celý koncert. Sice po celé areně blikala světla a po podiu běhali tanečníci, ale mělo to svou kulturu.

Zpěvačka své písně občas doprovázela i krátkou řečí, během které zminila, že je stydlivá a nerada mluví k publiku, které je tiché a všechny prosila o hlasitý křik. To se jí okamžitě splnilo. Goulding je známá i tím, že nemá ráda, když se dívá do publika a nevidí tváře, ale displeje telefonů a blesky z fotoaparátů, proto se vždy snaží posluchače přesvědčit, aby na nějakou dobu vypli mobily a jenom si užívali.

Závěrečnou písní byla skladba „Love me like you do“, kterou nazpívala k filmu 50 odstínů šedi. Pro mě to byl opravdu nezapomenutelný zážitek, který jen tak z hlavy nevy pustím.

Markéta Jonešová

Filmové tipy

Vítám Vás u nového čísla našeho časopisu. Připravila jsem si pro Vás trojici filmů, které jsou podle mého nejlepší z předešlého roku. Koneckonců každý má vlastní názor a někomu se nemusí líbit to, co mně, ale doufám, že mezi trojicí mých oblíbených filmů najdete alespoň jeden, který Vás zaujme... :)

Revenant: Zmrtvýchvstání

Tento film se odehrává na americkém západě v roce 1823. Je hodně realistický, co se týče bojových scén. Když jsem se na tento film koukala, bylo mi trochu nevolno, protože tam byly leckdy hodně krvavé scény.

Hlavním hrdinou je lovec Hugh Glass (Leonardo DiCaprio), který je se svým synem na výpravě s lovci kožešin. Jednoho dne, kdy se sám vydá do lesa na lov, ho překvapí medvěd, který doslova rozsápe jeho tělo. Lovec tento útok přežije, ale kvůli drsným podmínkám se jejich výprava musí rozdělit. S Glassem zůstanou dva muži – John Fitzgerald (Tom Hardy) a Jim Bridger (Will Poulter). Oba se ho chtějí zbavit. Dělají to jenom proto, aby za to dostali zapláceno. Fitzgerald se rozhodne jeho trápení ukončit. Jenomže ho při tom přistihne jeho syn, kterého Fitzgerald zabije a Glasse za živa pohrbí. Poté, co oba odejdou, se zmračený Glass dostane ze svého hrobu a vydá se zpátky do vesnice. Musí čelit zimě, hladu, divoké řece a indiánským kmenům, které je zprvu napadly. Film byl natočen podle knižní předlohy Michaela Punkeho v roce 2015 pod vedením Alejandra Gonzálese Inarritua. Celková délka filmu je kolem 156 minut.

Bláznivá dovolená

Z dramatu přecházíme na komedii. Tento film je pokračováním stejnojmenné série. Ovšem už zde nevystupuje starší Clark Griswold, nýbrž jeho syn Rusty a jeho žena Debbie. Spolu mají dva syny, z nichž mladší šikanuje toho staršího. Rusty chce oživit klukům prázdniny a vyjet do Walley Worldu - zábavního parku, kam s rodinou jezdil. Cestou se jim přihodí stovky trapných a nepředvídatelných situací - např. vykoupají se v močůvce a někdo jim následně ukradne auto, nebo budou sjíždět řeku s psychicky narušeným ňoumou. Každopádně tento film doporučuji, nejde se u něho nezasmát... :)

V hlavních rolích: Ed Helms, Christina Applegate, Leslie Mann, Chris Hemsworth, Charlie Day,...

Režie: John Francis Daley a Jonathan M. Goldstein.

>>

Papírová města

Tento film je také natočený podle knihy. Napsal ji John Green.

Snímek je plný nečekaných zvrátů, lásky a tajemna.

To tajemno se točí kolem jisté Margo Roth Spiegelman (Cara Delevigne), do které se hlavní hrdina příběhu, Quentin Jacobsen (Nat Wolff), zamiloval už v dětství. Quentin si myslí, že Margo ani zdaleka netuší o jeho existenci. Jedné noci mu však Margo zaklepe na okno a požádá ho o pomoc. Společně páchají různé žertíky, které jsou namířeny proti jejímu ex-příteli. Po této noci Margo zmizí, ale zanechá za sebou jakési hádanky a vodítka, které se Quentin pokusí rozluštit.

Vše dopadne nečekaně. Margo se neobjeví. Dočista zmizela. Quentin to ale nevzdává jako jeho kamarádi a dál čeká na místě, které z vodítka vyluštil. Nakonec se odebere na nádraží poblíž, kde na Margo narazí a dozví se, jak to všechno bylo...

Režie: Jake Schreier.

Další filmy, co rozhodně stojí za to: Temné kouty, Vincentův svět, Ex machina, Hotel Transylvánie 2, Mládí, Joy, Husí kůže, Into the woods, Dokonalý šéf, Macbeth, Pan nebo Dánská dívka.

Přeji příjemnou podívanou... **Karina Sotonová** :)

Labyrint: Útěk

Útěk je první díl trilogie Labyrint, kterou v roce 2009 napsal americký spisovatel James Dashner. Originální název knihy je The Maze Runner. Druhý díl vyšel pod názvem Spáleniště: Zkouška (The Scorch Trials) v USA v roce 2010 a třetí, Vražedná léčba (The Death Cure), pak v roce 2011.

V roce 2014 vstoupil do kin i stejnojmenný film, natočený podle prvního dílu, a o rok později i filmové zpracování druhého dílu. Poslední část trilogie budeme moci vidět již letos.

Příběh začíná bez jakéhokoliv úvodu, zkrátka rovnou vtáhne čtenáře do děje, a ten se ani nestačí zorientovat, ovšem právě to si myslím, byl autorův záměr.

Hlavní hrdina knihy, přibližně šestnáctiletý Thomas, se probouzí v temnotě, vystrašený a neschopný vybavit si cokoli ze své minulosti. Nevzpomíná si na nic než na své jméno.

Po čase stráveném ve tmě a v rámusu se Thomas ocitá na místě zvaném Plac. Zjišťuje, že zdejší obyvatelé, kteří si říkají Placeři, jsou chlapci přibližně v Thomasově věku, které potkal stejný osud jako jeho. Každý měsíc na Plac přijede další chlapec se ztrátou paměti.

Placeři zde žijí už dva roky a jedině, co vědí, je, že sem byli posláni lidmi, kterým říkají Tvůrci. Proč se zde ocitli, to je každému z nich záhadou.

Plac je obklopený labyrintem, do kterého vedou čtyři brány, zavírající se na každou noc. Kdo zůstane za branami po jejich uzavření, nedožije se rána. V labyrintu totiž číhají rmuti, napůl zvířata a napůl stroje, kteří jsou schopni svým bodnutím zabít. Do labyrintu se tedy vydávají pouze ti nejsilnější z Placerů, takzvaní běžci. Jejich úkolem je mapovat bludiště a najít z něj nějaký východ.

Thomas začne téměř ihned pociťovat, že je nějakým způsobem jiný, a že by mohl dokázat najít cestu ven, přestože se to za celé dva roky nikomu ani zdaleka nepodařilo.

Na této knize je úžasné, že přestože ji vypráví vševědoucí vypravěč, čtenář vlastně neví vůbec nic, a všechna tajemství odhaluje až spolu s Thomasem, jehož prostřednictvím vypravěč ukazuje svět. A mnohdy si i Thomas nově odhalené pravdy nechává před čtenářem pro sebe, a ten se je tak dozvídá až ve chvíli, kdy o nich Thomas vypráví někomu jinému.

yokoblog.canalblog.com

Zkrátka, čtenář to u této knihy nemá lehké, musí si mnoho věcí domýšlet a představovat. Je to, jakoby procházel ztrátou paměti spolu s Thomasem, a to dělá knihu tak napínavou a originální. Čtenář ani Thomas nevědí vlastně vůbec nic o světě mimo Plac, a tak je tomu až do samotného závěru knihy. Je příběh zasazený do současnosti, nebo snad do budoucnosti? Kdo jsou Tvůrci? Kde se nachází východ z labyrintu? Proč vůbec něco jako labyrint existuje?

Tyto otázky sužují čtenáře až do samotného závěru, a ani ten vlastně ve finále příliš neprozrazuje.

Na konci knihy Vás čeká opravdu strhující napínavá scéna, od které nebudete schopni odtrhnout oči, a pak to všechno najednou skončí... ale vlastně opět nevíte vůbec nic.

Jinými slovy, autor nechává čtenáře i Thomase ve stálém napětí, nikdy jim nedopřeje odpočinek a pořád je udržuje v pohybu.

Dalším plusovým bodem knihy je pro mě fakt, že se téměř celá odehrává mezi kluky. Chci tím říct, že je to pro mě příjemná změna, i když bych spoustu těch kluků většinu času nejradši něčím praštila. Řekla bych, že je to důkaz toho, že jsou postavy napsané mužským autorem. Když jsem se já ve svých „knihách“ pokoušela o napsání mužské postavy, rozhodně nebyla tak věrohodná jako ty z této knihy.

Tihle kluci se většinu času uráží, pošťuchují, mluví sprostě a nadávají si, a přes i to všechno tvrdí, že si jeden druhého oblíbili. Ocitnout se tomhle „podivném“ a pro mě nezvyklém kolektivu je pro mě příjemná změna.

Kromě opravdu hodně věrohodných a zajímavých postav je kniha originální jazykem, kterým hrdinové příběhu mluví. Slova jako „frase“, „grind“, „guty“, „šlicht'ák“ a podobně ze začátku nechápe jak čtenář, tak Thomas. Není zde většinou nijak vysvětlený jejich význam, zkrátka je časem pochopíte z kontextu, a postupem času už Vám ani nepřipadá divné, když je postavy (a nakonec i Thomas), používají.

Jednou takovou zajímavostí je, že se ke konci knihy dozvídáme o nadměrné inteligenci Placerů. Oni sami totiž zjistí, že **(SPOILER!)** byli vybráni pro jistý účel právě na základě jejich geniality. Pro autora knihy tedy muselo být těžké napsat postavy tak, aby jejich chování tomuto faktu odpovídalo. Někdo, kdo má být geniální, by se neměl chovat nerozumně – a musím říct, že se to autorovi podle mého názoru docela povedlo, což ještě více potvrzuje, jak vynikající je to spisovatel.

Abych to shrnula, po přečtení této knihy se nebudete moci dočkat dalšího dílu.

Labyrint: Útěk bych doporučila jak holkám, tak klukům. Nečekejte zde ale žádnou love story, nic takového v téhle knize nenajdete (i když jsou zde sem tam náznaky, že k něčemu takovému možná dojde v některém z dalších dílů).

Řekla bych ale, že i těm, kteří na romantické stránce knihy lpí, by se tato kniha mohla líbit.

Labyrint: Útěk má totiž mimořádně napínavý a originální děj, takže si ani nevšimnete, že tam něco takového chybí. Mně osobně to nechybělo ani v nejmenším (i když je pravda, že já na romantickém obsahu knihy nijak nelpím).

Chtěla bych Vám doporučit i filmové zpracování, s vynikajícími herci, jako jsou Dylan O'Brien nebo Thomas Brodie-Sangster v hlavních rolích.

foto: bookfandoms.com, dvdsreleasedates.com

M. Filipi

The Front Bottoms

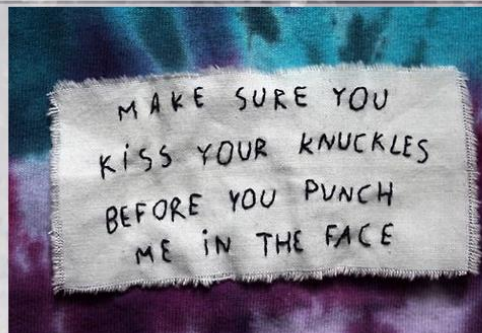
Tak schválně – co vás při přečtení tohoto názvu napadne? Radši nebudu dávat fantazii moc velký prostor – kdo ví, na jaké dno by až myšlenky mohly dojít. Na začátek jen prozradím, že se pod tímto neobvyklým jménem skrývá hudební skupina, která svou tvorbu popisuje jako „a funny joke“ (dobrý vtip) nebo jednoduše „fun music“ (vtipná muzika).

2007, New Jersey. Konec střední školy znamená začátek něčeho podstatně zajímavějšího - Brian Sella (kytara, zpěv) a Matthew Uychich (bicí) tehdy začali poprvé hrát jako The Front Bottoms. Později se k nim přidal ještě bubeníkův bratr Brian Uychich (klávesy), který však kvůli studiu kapelu opustil. Na nějaký čas ho nahradil Drew Villafuerte, kterého brzy vystřídali noví a zároveň stávající členové Tom Warren (baskytara) a Ciaran O'Donnel (klávesy/trumpeta/kytara).

>>

Netrvalo dlouho, než se kapela z prostor garáží přesunula na pódia nejdříve New Jersey, krátce na to koncertovala po celých USA. The Front Bottoms vydali do konce 2015 pět singlů, 5 EP a stejně tolik studiových alb – konkrétně: I Hate My Friends (2008), My Grandma vs. Pneumonia (2009), The Front Bottoms (2011), Talon of the Hawk (2013), a nejnovější Back on Top ze září 2015.

Žánrové zařazení bývá obecně sporné a obtížné, a ani v případě TFB tomu není jinak. Indie rock, folk punk, pop punk, punk rock – vyberte si. Nakonec to asi stejně není důležité. Za sebe můžu říct, že kapel s podobným zvukem a poetikou moc neznám. Na druhou stranu je mi jasné, že jejich hudba není pro každého, a částečně i proto se možná nedostává tolik uznání, jako by si ti šílenci zasloužili. Ale o tom si, koneckonců, může každý udělat obrázek sám.

At' jsou třeba trochu (více) divní, šílení, opilí, sjetí a nepochopení – těžko hledat jinou kapelu, která by – alespoň na mě – působila dojem tak neskutečné opravdovosti. (Možná právě kvůli tomu.) Zpívají o lidech a životě, lásce a divnopocitech všeho druhu – v celku obyčejná témata, že? Jenže textař je básník a trochu blázen, přidejte k jeho slovům geniální hudbu, která smrdí po punku, cigaretách a osamělým zírání z okna paneláku, a... there we go. *Jste mladá, ztracená existence, a místo ruky milované osoby dost možná pevně držíte flašku. Zářící okna klubů vám svítí na cestu, jenže domů se to zdá být šíleně daleko. Za městem jsou vidět hvězdy! Opřete se o strom a najednou ve ztrátě stability všechno sledujete z chladného betonu. Uběhla chvíle, možná pár hodin – účinky alkoholu mizí a nechávají vás mrznout tam pod tíhou všech těch hloupých myšlenek. Z kapsy vytahujete zmačkaný sešit a perem nečitelně píšete všechno to, co nemělo zůstat nevyřčený. A nebo právě nezůstalo, když mělo.*

Jestli se třeba jen trochu zajímáte o punk-indie-rock-alternative-cokolivpodobného hudební scénu, a o TFB jste ještě neslyšeli – koukejte to napravit, myslím to vážně, nebudete litovat.

***I'm gonna get on my knees
would you kick me in the face please?
it'll make whatever I say sound like poetry.***
(lipstick covered magnet)

***you gotta promise not to break
no matter how far you are bent***
(rhode island)

***but you are an artist
and your mind don't work
the way you want it to***
(maps)

**markéta
štikarová**

Dort

Zdarec!

Dnes mám pro vás recept na potahovný dort. Nemusíte se ničeho bát, zvládne to i začátečník. Celý recept mám minimálně 4x vyzkoušený a stoprocentně schválený :)

Na Marcipán ze sušeného mléka budete potřebovat :

- 250 g sušeného mléka
- 450 g moučkového cukru
- 50 g ztuženého tuku
- 80 g tekutého medu
- 1 lžičku mandlového aroma
- 4-5 lžic vody

Postup: Sypké přísady smíchejte a přidejte rozehrátý tuk, med, a během zpracování přidejte podle potřeby vodu. Hmotu dejte do pytlíku a do ledničky. Před použitím obarvěte potravinářským barvivem. V hmotě si udělejte důlek nasypete trochu barviva a smíchejte s kapkou vody a důkladně promíchejte. Z hmoty si ale nechte tři čtvrtě na pokrytí dortu, ze zbytku můžete vymodelovat různé figurky nebo vykrojit různé ozdobičky.

Na korpus budete potřebovat :

- 4 vejce
- 120g polohrubé mouky
- 120g krupicového cukru
- 1 lžíci vody

Postup: Utřete cukr se žloutky (do bíla) a z bílků ušlehtejte sníh. Vše opatrně promíchejte a nalejte do dortové formy vymazané tukem a vysypané hrubou moukou. Pečte v troubě přibližně 15 minut na 180°.

Na krém do dortu budete potřebovat:

- 1 máslo
- 1 vanilkový pudink
- 0,4l mléka
- vanilkové aroma
- 5 lžic cukru

Postup: Nejdříve si uvařte pudink, který nechte vychladnout. Do studeného pudinku přidejte máslo, aroma a podle potřeby ještě cukr a vše umixujte.

Postup při sestavování dortu: Korpus si podle výšky rozkrojte na 2 nebo na 3 pláty, potřete kvalitní marmeládou na kterou natřete krém, přiklopte patrem korpusu a opakujte.

Dort si ořezejte tak, aby byl hladký a neměl žádné nerovnosti. Vyválejte si z marcipánu slabý plát, který položte na dort a jemně uhladte. Dávejte pozor, abyste marcipán moc nerozehrávali v ruku, jinak bude až moc vláčný a popraská (při práci si otevřete okno). Na potažený dort můžete nalepit vaše postavičky nebo něco vaší výroby. Místo, kam to nalepíte, musíte nejdříve potřít cukrovou vodou.

Andrea Čechová

Čím podpořit svou imunitu

Šípek

V poslední době se čím dál víc mluví o tom, že dříve tolik opěvované citrusové plody nejsou zase až tak bohatým zdrojem vitamínu C, jak se původně předpokládalo. Nejlepší jsou totiž plody šípkové růže. Šípky mají nejen vysoký obsah vitamínu C, ale také vitamínu K, PP (=Niacin), B1 a B2. Nejvyšší množství „céčka“ se v nich nachází od září do října za suchého a slunného počasí. Sbírají se hlavně šípky nepřežralé a tvrdé s červeno-oranžovou barvou bez stopek. Příliš zralé mají vitamínu méně. Šípky sušte v troubě v troubě nebo sušičce na maximálně 60 stupňů. Pokud byste je sušili pomalu, přicházely by o cenný vitamín. Když byste však zvolili teplotu vyšší, zhnědly by a připálily se. Skladujte je maximálně jeden rok.

TIP: V zimě je nejlepší, když si z šípků připravíte čaj. Stačí 10g rozdrčených šípků hodinu louhovat v 0,5 litru studené vody. Poté přiveďte směs k varu, louhujte dalších 15 minut a sced'te.

Rakytník

Mezi velmi oblíbené bylinky, které podporují v zimních měsících oslabenou imunitu, patří rakytník řešetlákový. Využívají se hlavně jeho plody, které můžete užívat jak čerstvé, tak sušené. Z jejich dužiny se vyrábějí marmelády, džemy a sirupy. Ceněné jsou hlavně pro svůj vysoký obsah vitamínů. Rakytník totiž patří mezi tzv. antioxidanty a vyniká obrovským obsahem vitamínu C, A a E a řady dalších. Dokonce obsahuje látku, která umí odstranit deprese a podporuje dobrou náladu. V každém případě, když po rakytníku sáhnete v období chřipek, nachlazení, při oslabené imunitě nebo nedostatku vitamínů, uděláte jediné dobře. Je vhodný jak pro dospělé, seniory, tak i pro děti.

TIP: Pokud by vás účinky rakytníku zaujaly, můžete vyzkoušet i olej z jeho semen. I ten má totiž skvělé léčebné účinky. Je možné ho využívat jak vnitřně, tak zevně k léčbě zánětů, ekzémů či popálenin.

Zázvor

Tento zvláštní kořen si v našich domácnostech našel již své čestné místo. Řada z nás po něm sáhne většinou až ve chvíli, kdy pocítuje dobře známé škrábání v krku a bolest hlavy. To je velká škoda, protože skvěle poslouží i jako účinná prevence proti chřipce a nachlazení. Vyniká totiž antibakteriálními a protizánětlivými účinky.

>>

Dokáže poměrně rychle rozpouštět hleny, takže skvěle funguje při počínající rýmě či zánětu dutin. Kořen zázvoru má po rozkrojení krásně žlutou barvu a je charakteristický svou příjemnou a silně pikantní chutí. Využívá se jak čerstvý tak i nakládaný. Během zimy jej můžete kromě čaje konzumovat také jako koření v omáčkách, polévkách, pečivu apod.

TIP: Když už by vás chřipka přepadla a s ní také bolestivé klouby, můžete kromě čaje vyzkoušet také zázvorový olej. V masážních salonech ho často využívají, umí totiž uvolnit bolavé svalstvo.

Česnek

Jedná se o přírodní antibiotikum ničící viry, mikroby a plísň. Využívá se nejen, když už nemoc propukne, ale i jako vhodná prevence. Ne pro každého je však česnek a jeho silná aromatická a štiplavá chuť snesitelná. Pokud vám ale česnek nevadí a nepůsobí špatně na vaše zažívání, rozžvýkejte v období zvýšeného výskytu chřipek a nachlazení každé 3 až 4 hodiny jeden stroužek. Můžete si ho klidně rozkrájet na plátky a polykat jako tabletky. Nebo ho jednoduše přidejte do slepičí polévky spolu s cibulí. V takovém případě ale nejprve česnek rozsekejte a před přidáním do polévky 10 minut počkejte, aby se vytvořilo co nejvíce léčebných sloučenin. Česnek nesmí projít varem, ztrácí tak své živiny.

TIP: Podobně jako česnek působí také cibule nebo křen. V současné době jsou k dostání i kvalitní potravinové doplňky s česnekem, které mají stejné účinky.

Jaroslava Naghi

Jak chutnají barvy?

A proč je sedmička vždycky tak smutná?

Synestezie je psychologický pojem označující schopnost spojování vjemů dvou a více smyslů v jeden. Termín pochází ze složeniny dvou řeckých slov: *syn* (spojení) a *aesthesis* (cítění).

Vyskytuje se u jedné ze 240ti osob (jinde se uvádí 1/300, 1/2000...), šestkrát častěji u žen. Příčiny nejsou ještě docela objeveny, byla však prokázána možná dědičnost. Kombinace/různé druhy synestezie jsou individuální, nejčastěji však dochází k syntéze číslo-barva, písmeno-barva, nebo tón-barva. Vzácněji se může objevit například typ chuť-hmat, zvuk-chuť, personifikace (přisuzování lidských vlastností např. číslicím), slovo-čich, někteří jsou schopni vidět barevně jména nebo samotné lidi („aury“). Většina osob popsala své zkušenosti jako neutrální, příjemné, až obohacující a užitečné – především v umělecké práci.

Tento jev poprvé popsal anglický vědec Francis Galton 15. 1. 1880 v článku *Visualized Numerals* pro časopis *Nature*. V minulosti však synestezii nebyla věnována dostatečná vědecká pozornost – mnozí ji odůvodňovali vzpomínkami z dětství nebo odsoudili jako „neschizofrenické psychotické problémy“.

V této oblasti je stále co zlepšovat - výpovědi lidí-synestetiků nezářídka popisují různé situace, za kterých si třeba až po desítkách let měli šanci uvědomit, že jejich způsob vnímání není tak úplně běžný.

Na závěr bych zmínila krásný příklad „využití“ synestezie v praxi, konkrétně ve vizuálním umění. Malířka Melissa McCracken takhle vidí hudbu:

Jimi Hendrix - Little Wing

Radiohead - Karma Police

Zdroje:

<http://www.boredpanda.com/i-paint-music/>

<http://www.synesthiastest.org/causes-of-synesthesia>

https://en.wikipedia.org/wiki/Francis_Galton

<http://casopis.vesmir.cz/clanek/chut-tonu-barva-cisla-synestezie-dar-o-nemz-se-moc-nemluvi>

<https://cs.wikipedia.org/wiki/Synestezie>

Zdravotnictví a absolutno

V 21. století se neuvěřitelně rychlým tempem zlepšuje zdravotnictví a už moje generace by měla mít šanci dožít se více, než sta let. Ale k čemu? K čemu bude žít člověk klidně tři sta let, když nemá žádný cíl, nedokáže se bavit a nic tu po sobě pro lidstvo nezanechá? Lidská bytost by si měla umět užít život, ale také něco vytvořit a zanechat tu něco, co bude mít význam. Někteří žili naplno, a i když v mladém věku zemřeli, dokázali toho víc, než většina lidí, kteří by klidně mohli žít věčně a stejně by tolik nestihli nikdy. A tím „umět užít život“ už začíná většinové vidění jen černé a bílé, jen absolutna. Hromada lidí v tom hned vidí akorát „propít/profetovat/propařit“ život a nic jiného. A na druhou stranu jsou lidé, kteří si přijdou správní, sednou k učení, celý den nad ním sedí a nevyjdou z domu. To je pro valnou většinu tak těžké dokázat se bavit, a přitom i být zodpovědný a myslet na svou budoucnost? Stejně tak klasická známá otázka „štěstí x peníze“. Společnost má dávno správnou moralistickou odpověď „štěstí“. Peníze vám přece radost nepřinesou, jsou povrchní hodnotou a každý, kdo by zvolil peníze, je zhýralý. Všichni k tomu přistupují, jako kdyby zvolení peněz odehralo štěstí na celý život. V tom případě by volba štěstí znamenala, že už nikdy nemůžete vlastnit ani jednu jedinou korunu. Tak to rozhodně není. Proč člověk musí mít jen jasně ano x ne, bílá x černá, dobro x zlo? Nic z toho v životě tak není, ale přesto to lidé nácou všude, kde to jen jde... Ano, zvolil bych peníze. A ano, klidně umřu ve třiceti, abych odešel jako někdo, kdo doopravdy žil, a ne v devadesáti, jako někdo, kdo jen přežíval.

M. Sahula

Proč jsem komunistou?!

Právě jsem se dočetl o anketě mého předchůdce – Ferdy Peroutky. Jeho počín mi přišel urážlivý a naprosto neslýchaný. Rozhodl jsem se tedy reagovat na mého soka takřkajíc z druhé strany barikády.

Jmenuji se Vladimír Pepovič a jsem dělníkem v kovozávoděch. Mám poměrně malé IQ, zkrátka jsem úplný blbec, ale to mi nebrání v porozumění veškeré moudrosti světa. Abyste totiž rozuměli – já rozumím všemu. Jsem sice dělník, ale z ruky vám vysypu veškeré špatné věci na politicích, správný vládní systém a zkrátka, jak by to ti tam nahoře měli dělat. A řeknu vám rovnou, komunismus je jediný správný systém! Copak jsme tu za soudruha Stalina slyšeli nějaké stížnosti? Ozývaly se snad protesty z Maovské Číny? Ne! A to už něco znamená.

A na dnešní demokracii se stížnosti ozývají. Že je něco špatně, to pozná úplný idiot i já. P ořád nás akorát krmí těmi žblebty z Ameriky. To už každý zapomněl, že nám tu nasadili mandelinku bramborovou? Kvůli té vaší slavné zaoceánii máme každoročně méně brambor.

>>

Vládnout by měli ti chudí, protože když má někdo peníze tak je jasné, že to ten chuligán někde nakradl. Pravděpodobně bude taky spolčen s nějakou vírou, nejlépe s katolíkama. To je taky verbež. Již v polovině minulého století Tonda Zápotockých upozorňoval na to, že Ježíšek musel za ty skoro dva tisíce let nutně zestárnout. Nabídl geniální vysvětlení – Ježíšek odrostl jesličkám a oblékl si kabát a beranicu. Narostly mu dlouhé bílé vousy a ze všeho nejraděj má Rusko. Mezi námi, já pořád říkám Sovětský Svaz, protože Putin jde správnou cestou a bylo by zbytečné zvykat si za pár let zpátky. Jediné co mu asi trochu dělá vrásky je jeho Sýrijská politika. Snaží se bombardovat Islámský Stát a ti všiváci mu vždy na poslední chvíli na určené místo postaví nemocnici, školu či prostě obytné domy obyčejných lidí. Pak jsou toho plné noviny a Amerika se toho samozřejmě chopí a bude zle. Ale já to říkám furt.

Vláďa

Prokletí kapitola 4.

Gerard stál před kostelem na neznámém místě. Věděl ovšem, že není rozhodně ve Francii. 26. března určitě nemohlo být takové horko. Podle polohy slunce bylo okolo poledne. Bílý kostel byl obdélníkového půdorysu a pyšnil se čtyřmi vysokými věžemi, každá v jednom z rohů kostela. Mladík mohl stát něco okolo dvou tuctů kroků od hlavních dveří, které byly otevřeny dokořán. I když byl kostel vcelku veliký a plný lidí, bylo vidět až k oltáři, kde se zrovna kněz chystal křtít dítě. Sice nebylo rozumět jeho slovům, a Gerard ani netušil, v jakém jazyce kněz vůbec mluví, ale to nebylo pro pochopení situace nijak podstatné. Bateux chápal, o jaký obřad se jedná, a to stačilo k jeho opovrhujícím myšlenkám:

Jaký to má vůbec význam křtít dítě, které ani nemůže vědět, že se mluví o nějakém Bohu? Jaký má význam křtít někoho, kdo až bude dospělý, nemusí do kostela už nikdy vkročit? Jaký to má význam, když tam bude chodit jen s rodiči, protože musí, a pak už ho v žádném kostele nikdy neuvidí? Proč člověk nemá svobodu sám se rozhodnout, jestli vůbec chce být součástí nějakého společenství? Jediným logickým důvodem je vypočítavost církve. Je hezké se vychloubat tolika pokřtěnými a věřícími, když tolik z nich jsou nemluvnata a ani neví, co znamená slovo víra. Bojí se snad církev, že kdyby mohl být každý pokřtěn až v dospělosti a bylo by to jeho rozhodnutí, nemohla by se už chvástat tolika ovečkami ve svém stádě? Rozhodně se bojí! Který rozumný člověk by ve své dospělosti volil něco, co omezuje jeho způsob života, co ho nutí k odříkání a trápení? Nenajde se jich moc. Řekněte mi, mladý krásný muž má velkou šanci zažít dobrodružství s nemalým množstvím dívek, proč by se této možnosti vzdával? Myslíte si, že na vás po všem odmítání něco čeká? Že jednoho dne ve stáří za vámi někdo přijde a řekne: „Ano, ano, tolik jste si toho odřekl, teď vám vše mnohonásobně vynahradím.“ At' už se to týká jakékoliv rozkoše, příležitosti nebo šance, nic z toho se vám nevrátí. V mládí se vyhnete některé z rozkoší a ve stáří se jakákoliv rozkoš vyhne vám. Žádná víra, žádné náboženství by nemělo bránit člověku v jeho způsobu života a žádné dítě by nemělo být pokřtěno, dokud se samo na základě svého rozumu nerozhodne.

Až poté by si měli faráři stěžovat, jak málo oveček je součástí stáda. A at' mi nikdo netvrdí, že Bůh je milosrdný, pokud nevinné nepokřtěné dítě zemře a nedostane se do nebe. Žijeme v době pokroku a dosahování nemožného, jen církev zůstala zaseknutá asi jako kola vozů egyptské armády v Rudém moři, o mnoho století dříve někde v barbarské a neracionální době. A co teprve muslimové z východu. Od 7. století až do teď mají právo kamenovat své ženy. Chápete to?! Člověk se může za několik stovek let dostat do vesmíru, tam bude s pomocí vědy a rozumu rozvíjet svůj odkaz a na nějakém místě uloží hromadu kamenů, aby přívrženci Alláha mohli kamenovat své ženy... Jako kdyby muslimové byli jeskynní muži z pravěku. Náboženství se nikdy nikam neposunou, jen s postupem vymoženější doby budou více a více ztěžovat lidem život.

Po dlažbě za sebou uslyšel Gerard kroky běžícího člověka. Byl to snědý muž v dlouhé bílé tunice a s černobílým šátkem kolem hlavy a v ruce držel zahnutý meč. Muž se nezadržitelnou rychlostí řítí směrem k Gerardovi. Ten se nemohl ani pohnout. Útočník, o kterém byl mladík už přesvědčen, že je muslimem, byl jen pár metrů daleko. Zvedl svůj zahnutý meč nad hlavu, opsal špičkou oblouk a vedl šikmý úder na krk nechápajícího Bateuxe. V nejbližším okamžiku musí rána utnout hlavu, to je jisté...

M. Sahula

šéf(redaktor) Tonda Vodvárka

redakční rada Filip Doležal, Michal Neumann,
Magda Filipi, markéta štikarová

autoři třída septima 2015-16

grafika markéta štikarová

kvalticka.wordpress.com